

Nem várt öröm

Miután Sarah Angliában mélypontra jutott, úgy döntött, Spanyolországba költözik. Egy időre otthagya a színpadot, mert azt mondta, túl sokat vesz ki belőle. Mióta visszatért Amerikából, szerepelt egy filmben Anthony Quayle-lel, és játszott néhány színdarabban, de a priuszával nem túl sok felkérést kapott.¹ Jó színésznek tartották, de az alkoholproblémája miatt megbízhatatlannak.² Verset akart írni és festeni, és remélte, hogy Marbellán, ami akkor még csak egy kis halászfalu volt, új életet kezdhet.

Bár nem kereste a romantikát, meglepetésére megtalálta. Nem sokkal a Spanyolországba való érkezése után beleszeretett Henrybe, Lord Audleyba, akit élete nagy szerelmeként tartott később számon. Mindketten művészi hajlammal rendelkeztek, és sok közös vonásuk volt. Henry színészként kezdte pályáját, aztán harcolt a háborúban, végül egy üveggyárat alapított Londonban, amely a kézi üvegfestés művészetét élesztette fel. Érzékeny ember volt, és akárcsak Sarah, verseket is írt. Mindketten a negyvenes éveik végén jártak, egyikük sem számított rá, hogy új szerelemre találjanak, de azonnal kölcsönös vonzalmat kezdtek érezni egymás iránt. Rájöttek, hogy megtalálták, amit egész életükben kerestek. Henry hamarosan beköltözött Sarah villájába, és elhatározták, hogy összeházasodnak.

Sarah kiszámíthatatlan lelkiállapotát ismerve, nem csoda, hogy amikor egy hatalmas borítékot küldött, benne a családtagoknak írt levelekkel, hogy tájékoztassa őket a terveiről, az apja magántitkára, Anthony Montague Browne először megijedt, hogy búcsúlevelek. Megkönnyebbülten látta, hogy örömteli hírről van szó.³ Sarah a tőle megszokott humorral azt írta neki: „Mostantól az életem főúribb lesz”.⁴

Sarah a szüleinek komolyabb hangon írt: „Soha életemben nem hittem, hogy valaha is talállok valakit, aki eléri, hogy összeszedjem magam, és elhiggyem, hogy még boldogság és szerelem vár rám.”⁵ Úgy gondolta, Henry nagyon hasonlít a másik nagy szerelmére, Gil Winantre: „Azt hiszem, azóta is folyton őt kerestem.”⁶

De már gyülekeztek a baljós árnyak: Henry korábban egy súlyos szélütés következtében részlegesen lebénult. Azt írta Sarah-nak, hogy ő hozta vissza az életbe, de a levelet baljós módon géppel írta, és az aláírása is elég reszketeg volt.⁷ Az udvarlás időszaka alatt gyakran elfáradt, és néha meg kellett pihennie.

Ellentétben Sarah más barátaival, Henryt a család azonnal befogadta. Lord Audley társadalmilag elfogadottabb volt, mint Sarah korábbi férjei. A rangja 1312-ből eredt, családjá az egyik legősibb volt Angliában. Sarah bátyja, Randolph is le volt nyűgözve, és megjegyezte: „Na, ez aztán kenterbe veri a Marlborough-kat.”⁸ Az eljegyzés hírére Clementine megjegyezte: „Drágám, most végre egy olyan emberhez mész feleségül, aki az eredeti nevét használja.”⁹

A szülei melegen fogadták Henryt Chartwellben. Sarah-nak nagyon sokat jelentett, hogy végre elhiszik, megtalálta a neki való férfit. Mikor látta, hogy a számára legfontosabb emberek milyen jól érzik magukat együtt a chartwelli szalonban, azt írta: „mintha álmodnék”. Hozzátette: „Tegnap este a házból úgy áradt a fény, mint boldog gyerekkoromban.”¹⁰

Henry elmondta Winstonnak, hogy Sarah-t a szépségéért, a sebzett lelkéért és az ösztönös jóságáért szereti. Remélte, hogy

nemcsak nyugalmat, hanem izgalmakat is nyújthat neki, és megígérte, hogy bátorítja a kedvteléseiben.¹¹ Winston azt felelte, hosszú ideje reméli, hogy Sarah békét és boldogságot talál, és úgy érzi, Henryvel meg is találta.¹²

Világosan látszott, hogy Henry megérti Sarah-t, és önzetlenül, feltétel nélkül szereti. Ő volt az első férfi az életében, aki nem a saját ambícióinak élt: csak annyit akart, hogy Sarah boldog legyen, és szabadnak érezze magát a kapcsolatukban. Mivel felismerte, hogy Sarah-nak mindig arra van szüksége, hogy egyik helyről a másikra ugorjon, „Szöcskének” nevezte el.

1962 áprilisában a gibraltári Rock Hotel báltermében házasodtak össze. Az esemény a lehető legegyszerűbben zajlott. Sarah kék gyapjúkosztümöt és az unokahúgától, Celiától kölcsönkapott fehér szalmakalapot viselt, és harmadszor is fogadalmat tett.¹³ Csak néhány vendéget hívtak, Diana volt a tanúja.

Az esküvő után Sarah és Henry nászútra Tangerbe, Casablancába és Marrákesbe utazott. Egy piros sportkocsit béreltek, és élvezték, hogy végre kettesben lehetnek. Mivel hasonló volt a humoruk, remekül mulattak. Mindketten vörös hajúak és fehér bőrűek lévén tetőtől talpig napsütötte barnára festették egymást, és visítottak a nevetéstől.

Érzelmekkel teli utazás volt Sarah-nak, ahogy újra meglátogatták azokat a helyeket, ahol a szüleivel járt. A La Mamounia Hotelben szálltak meg, és abban a völgyben piknikeztek, ahol korábban Winston festett. Mivel Henry nem tudott messzire gyalogolni, öszvérháton utaztak végig Medina utcáin. Henry azt írta, tökéletesen boldog Sarah mellett, ő meg hozzátette: „a hetes számú felhőnk rózsaszín tetején ülünk!”¹⁴

A nászút után Sarah úgy érezte, London az ő számára tele van kísértetekkel, úgyhogy Marbellába tértek vissza, és egy villában éltek. „Egy szűk kis kagylóba zárt világ”, írta róla.¹⁵ Talán tudat alatt felfogta, hogy az idő nagyon becses, mert egyetlen pillanatot

sem akart külön tölteni Henrytől. Hogy megteremtse azt a családi idillt, amit más férfiakkal is tervezett, de sosem tudta megvalósítani, vett egy fekete uszkárcölyköt Henrynek, és kialakított a számára egy „Cellának” nevezett dolgozószobát, ahol írhat. Henry azt írta: büszke, hogy ez a boldogság neki jutott, és teljes szívéből szereti.¹⁶

Sajnos a boldogságuk nem tartott sokáig. Miután 1963 nyarán visszatértek Londonból, autós körútra indultak Franciaországon és Spanyolországon át. Tele voltak lelkesedéssel. Henry ismerte Franciaországot, és meg akarta mutatni Sarah-nak azokat a helyeket, amiket szeret. Az út kimerítő élménynek bizonyult.

Mielőtt Granadába értek volna, a kocsijuk elromlott. Hosszan kellett várakozniuk a tűző napon, mire végre eljutottak a szállodájukba. Miután pihentek egy darabig, a márványlepcsőn lefelé menet Henry megtántorodott. Sarah-nak sikerült elkapnia, hogy le ne essen, de mindketten nagyon megrémültek. Henry nem akart változtatni a terveiken, úgyhogy taxiba ültek, körülnéztek Granadában, aztán beültek vacsorázni egy étterembe, énekeltek és táncoltak.

Később a szállodában, amikor Sarah kiment a fürdőszobába fogat mosni, még beszélt Henryvel. Mikor kikiáltott valamit, és Henry nem válaszolt, Sarah kidugta a fejét az ajtón. Legnagyobb rémületére azt látta, hogy Henry meghalt; végzetesnek bizonyuló agyvérzést kapott.¹⁷

Sarah, aki egyedül maradt a kétségbeejtő helyzetben, Dianára most is számíthatott. A nővére azonnal odarepült, hogy vele legyen. Megnyugtatta, és elrendezte a temetést. Amikor Sarah tűnődött, hogy Henry holttestét nem kellene-e Angliába visszavinni, Diana határozottan azt mondta: „Ne felejtse el, egy katona lányai vagyunk. Ahol elesünk, ott nyugszunk.”¹⁸

Henryt a malagai brit katonai temetőben temették el. Sarah földet szórt a koporsóra, lehúzta a jegygyűrűjét, és a sírba dobta.

Újra egyedül maradt, a házasságuk „pillanatnyi békéje után” újra „a végtelen sivár síksággal” néz szembe, írta versében.¹⁹

Henry halála után Sarah mélységesen kétségbeesett és összetört. De, mint mindig, megpróbált harcolni, és valami jóra gondolni. A hitéhez fordult. Ahogy az anyjának megírta, a férje „Isten karjában halt meg”, és így is tizenöt hónap „ragyogó boldogságot és feltétel nélküli szeretetet” adott neki. Hozzátette: „a szerelem örökségét” hagyta rá.²⁰

A család tudta, milyen súlyos csapás számára ez a veszteség. Nagy igazságtalanság volt azok után, hogy végre megtalálta a férfit, akivel boldogságban tölthette volna a hátralevő életét. Amikor Angliába utazott, és találkozott az apjával, Winston megfogta a kezét, és azt mondta: „Össze kell zárunk sorainkat, és tovább menetelni.”²¹